

Mieczysław Cincio

Izba rzeszowska

Palestra 30/7(343), 145-148

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

pośrednio po złożonym w br. egzaminie adwokackim.

Biuro Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Opolu Lubelskim mieści się przy ul. Kościuszki 6.

3. ORA na rzecz zabytków Lublina. Środowisko adwokackie Lublina dość często łoży stosowne kwoty na ważne cele społeczne. Niezależnie od niedawnych świadczeń na budowę — w czynie społecznym — szkoły lub na rzecz pomocy ofiarom trzęsienia ziemi w Meksyku, Okręgowa Rada Adwokacka uchwałą z dnia 21 marca br. postanowiła przekazać kwotę 100.000 zł na rzecz rewaloryzacji zabytków m. Lublina.

4. Działalność inwestycyjna Rady. Kadencja Okręgowej Rady Adwokackiej w Lublinie lat 1983—1986 przejdzie bez wątpienia do historii jako najbardziej „inwestycyjna” spośród dotychczasowych. Duża w tym zasługa osobista dziekana adw. Jana Czyżewskiego, dla którego poprawa warunków pracy zespołów adwokackich i stworzenie bazy materialnej adwokatury stały się zadaniem pierwszoplanowym. Trzeba przyznać, że z zadania tego Rada wywiązała się z należytą starannością. Wieloletnie zaniedbania w zakresie lokali zespołów adwokackich i ich wyposażenia stały się poważną przeszkodą w podnoszeniu pracy zespołów na wyższy poziom, w zapewnieniu godziwych warunków pracy adwokatom, a zwłaszcza w odpowiednim do wymagań społecznych zapewnieniu normalnych warunków przyjmowania interesów i ich załatwiania.

W latach 1983—1986 (do 31 marca br.) ORA, bądź kontynuując, bądź roz-

poczynając proces inwestycyjny, poprawiła warunki pracy wszystkim zespołom adwokackim na terenie Izby. Zakupiono za sumę 2.800.000 zł zupełnie nowy lokal dla ZA Nr 1 w Hrubieszowie i sfinansowano (wydatek ponad 1 mln zł) budowę nowego lokalu adwokackiego w budynku sądowym w Krasnymstawie. Uzyskano także przydział administracyjny na nowe lokale dla Z.A. Nr 1 w Chełmie (z perspektywą wykupu) i dla Z.A. Nr 1 w Opolu Lub. Uruchomiono proces inwestycyjny (przygotowanie dokumentacji, objęcie planem) w zakresie nadbudowy — na potrzeby zespołu adwokackiego — budynku Sądu Rejonowego w Puławach. Zmodernizowano bądź wyremontowano lokale zespołów adwokackich w: Biłgoraju, Chełmie, Hrubieszowie, Krasnymstawie, Kraśniku, Lubartowie, Puławach, Tomaszowie Lub., Włodawie i Zamościu. Duże zmiany na lepsze zaszły w poprawie warunków lokalowych zespołów adwokackich zlokalizowanych w Lublinie. Powiększono o nowe pomieszczenia Zespoły Adwokackie Nr 3, 6, 10, a zmodernizowano lub wyremontowano lokale Zespołów Adwokackich Nr 1, 2, 5 i 8. Wreszcie podjęto trud modernizacji i remontu Domu Adwokata w Kazimierzu nad Wisłą oraz przyłączenia lokalu Okręgowej Rady Adwokackiej do miejskiej sieci ciepłowniczej.

Łączny koszt inwestycyjny kadencji lat 1983—1986 (do 31 marca br.) na zakup, powiększenie i modernizację lokali zespołów adwokackich wyniósł osiem milionów złotych.

adw. Ferdynand Rymarz

Izba rzeszowska

1. Rozmowy z kandydatami na aplikantów adwokackich Izby. W dniu 8 lutego 1986 r. w sali posiedzeń ORA w Rzeszowie odbyły się rozmowy przed-

stawicielei Rady z kandydatami na aplikantów adwokackich. Komisji przewodniczył dziekan Rady adw. dr Wiesław Grzegorzczak, a w skład jej ponadto wchodził obaj wicedziekani

adw. dr Piotr Blajer i adw. Mieczysław Cincio oraz kierownik Szkolenia Zawodowego Apl. Adw. Emil Górnicki. Złożono 22 podania o wpis na listę aplikantów. Z tej liczby na rozmowy przybyło 18 kandydatów, z którymi przeprowadzono rozmowy zgodnie z treścią przepisów § 61 regulaminu aplikacji adwokackiej i egzaminu adwokackiego z dnia 2 października 1982 r. oraz instrukcji Prezydium NRA z dnia 25 października 1982 r. z późniejszymi zmianami.

Przedmiotem rozmów były zagadnienia społeczno-polityczne, współczesne, historia powszechna i historia Polski, zagadnienia dotyczące problemów kultury oraz różne zagadnienia prawnicze. Ponadto istotą rozmów było sprawdzenie stopnia ogólnej wiedzy kandydata, jego inteligencji, zdolność koncentracji, jak również umiejętność właściwej interpretacji przepisów, sposób wysławiania się itp.

Przeprowadzone rozmowy wykazały, że zdecydowana większość kandydatów przygotowała się należycie do tych rozmów. Kilkanaście osób (13) uzyskało notę bardzo dobrą i zostały zakwalifikowane jako osoby bardzo przydatne do zawodu adwokackiego. Przekrój intelektualny tych kandydatów, błyskotliwość i prawidłowa reakcja na stawianie pytania pozwoliła na dodatnie prognozowanie zachowania się tych ludzi w zawodzie adwokackim. Poziom przygotowania zawodowego, a ściślej mówiąc fachowego, bardzo dobry, przy czym dało się zauważyć, że ludzie ci posiadali niewątpliwie informacje od swoich kolegów wcześniej składających tego rodzaju egzaminy, a ściślej mówiąc — mający już za sobą takie rozmowy. Dlatego też nowi kandydaci przygotowywali się do tych rozmów już od dłuższego czasu, a niektórzy z nich od roku, a nawet i więcej. Dużą niespodzianką dla komisji egzaminacyjnej były rzeczowe, celne i szybkie odpowiedzi nie

tylko osób po egzaminie sędziowskim, ale również tych kandydatów, którzy dopiero przed kilkoma miesiącami ukończyli studia uniwersyteckie. Ci młodzi chłopcy legitymują się dużym zasobem wiedzy ogólnej, fachowej wiedzy prawniczej oraz nieprzeciętnym poziomem inteligencji.

W porównaniu z rozmowami przeprowadzonymi dawniej należy stwierdzić, że poziom tych rozmów był bardzo wysoki, a tylko w nielicznych wypadkach komisja zmuszona była stwierdzić małą bądź całkowitą nieprzydatność do zawodu adwokackiego. Jest to bardzo pozytywny objaw wskazujący na to, że do adwokatury przychodzą ludzie, którzy dają gwarancję należytego przygotowania się do zawodu, a następnie do jego wykonywania.

Na ogólną liczbę 22 podań tylko jedno podanie złożone zostało przez córkę adwokata; pozostali kandydaci reprezentują w większości środowisko robotnicze i chłopskie, a tylko część inteligenckie.

Przyjęcia kandydatów, a w szczególności uchwały w sprawie wpisów na listę aplikantów adwokackich zapadną dopiero w terminie późniejszym, nie wcześniej niż w czerwcu, a to ze względu na potrzebę ujednolicenia terminów wpisów przez resort Ministerstwa Sprawiedliwości dla wszystkich izb adwokackich w kraju. Jest to o tyle cenne, że uniknie się takich sytuacji, jakie miały już miejsce niejednokrotnie, że kandydat na aplikację adwokacką składał podanie o przyjęcie i wpis na listę aplikantów jednocześnie w dwóch izbach, licząc się z możliwością, że może chociaż jedna z tych izb załatwi podanie pozytywnie.

Na tle dotychczasowej praktyki rodują się pewnego rodzaju wnioski zmierzające do usprawnienia tego rodzaju rozmów, a przede wszystkim do poszerzenia zakresu tych rozmów przez pedagogów czy psychologów. Dopiero

wówczas byłby pełny obraz przydatności aplikantów do zawodu adwokackiego, bo niejednokrotnie nawet pozytywny wynik takich rozmów, ale bez możliwości zbadania psychiki kandydata, jego wartości wewnętrznych i stosunku do ludzi, nie pozwala na wszechstronną i dogłębną ocenę przydatności do zawodu.

Ale to już zagadnienie przyszłości, bo i warunki, i sytuacja kadrowa nie pozwalają na razie na tego rodzaju eksperymenty.

2. Adwokaci w Zrzeszeniu Prawników Polskich i działalność Okręgowego Zarządu ZPP w Rzeszowie. Okręgowy Zarząd ZPP (ściślej — działalność Zrzeszenia Prawników Polskich na terenie Rzeszowszczyzny) zasługuje na szczególną uwagę, a ze względu na udział adwokatów w działalności tego Zrzeszenia, zamieszczenie odpowiedniej zmianki w „Palestrze” jest jak najbardziej celowe: po pierwsze dlatego, że chodzi o uaktywnienie środowiska adwokackiego, a po drugie dlatego, że zależy nam na spopularyzowaniu roli ZPP w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa naszego regionu.

Prezesa Zarządu Okręgowego ZPP w Rzeszowie jest prezes Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie dr hab. Aleksander Oleszko, a jego zastępcami, tj. wiceprezesami, są zastępca Prokuratora Wojewódzkiego Julian Rączy oraz prezes Okręgowej Komisji Arbitrażowej Michał Partyka, sekretarzem zaś sędzia Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie K. Marciak. Ponadto w skład Prezydium wchodzi dziekan Rady Adwokackiej w Rzeszowie adw. dr Wiesław Grzegorzczak, członkiem zaś Zarządu Okręgu ZPP jest wicedziekan adw. Mieczysław Cincio.

Kolektywna współpraca nie tylko Prezydium, ale także całego Zarządu Koła doprowadziła do rozwinięcia bardzo szerokiej popularyzacji prawa w

naszym regionie przez udział członków Zrzeszenia w dyżurach prawniczych, organizowanych najczęściej wspólnie z Redakcją Dziennika „Nowiny”, na wykładach i prelekcjach prowadzonych w szkołach średnich Rzeszowszczyzny. Jedną z form działania jest organizowanie kursów z zakresu prawa pracy, i to w szerokim zakresie, z udziałem wybitnych specjalistów z tej dziedziny prawa, a także organizowanie różnego rodzaju sympozjów, spotkań i tzw. spartakiad. Jak dalece ceni się działalność Okręgowego Zarządu ZPP i członków Zarządu naszego regionu, świadczy o tym fakt powierzenia Zarządowi rzeszowskiemu zorganizowania Olimpiady wiedzy społeczno-prawnej dla młodzieży szkolonej i pracującej w dowód wysokiego uznania działalność Zrzeszenia na rzecz popularyzacji prawa wśród młodzieży.

Ta cenna inicjatywa ma na celu nie tylko wciągnięcie do współpracy w zakresie popularyzacji prawa szerokiego kręgu społeczeństwa i przedstawicieli różnych instytucji, urzędów, przedsiębiorstw, ale przede wszystkim ma ona na celu zapobieganie demoralizacji i przestępczości wśród młodzieży. Udział adwokatów w tego rodzaju imprezach jest również widoczny, gdyż nie ogranicza się tylko do udziału w komisjach konkursowych, ale wyraża się w bezpośrednim udziale w odczytach, pogadankach, co stanowi jeszcze jedną z form działania palestry rzeszowskiej.

W tym miejscu należy wspomnieć o szczególnej inwencji Prezesa Oleszki, wiceprezesów Partyki i Rączego, sędziego Wojtanowskiego, prokuratora Pelca, sędziego Marciaka i innych, którzy inicjatywą i pracą swoją do wyników tych się przyczynili. Wśród grona tych osób należy wymienić także prok. Palaczową z Ropczyc.

3. Szkolenie zawodowe adwokatów. Ostatnia praktyka w

zakresie szkolenia adwokatów naszej Izby sprowadzała się do organizowania sesji wyjazdowych Rady Okręgowej do poszczególnych ośrodków szkoleniowych, jakie istnieją w miastach wojewódzkich wchodzących w skład naszej Izby, a więc w Krośnie nad W., Przemyślu, Rzeszowie i Tarnobrzegu. Podczas tych sesji występowali najczęściej profesorem Uniwersytetu, głównie prof. Buchała, który opracowywał tematy zawodowe, jak to miało miejsce ostatnio np. w Krośnie, i w ramach takiej sesji następowała wymiana doświadczeń i dyskusja nad referatami, która — według oceny Kolegów — była bardzo pożyteczna.

Niestety, z doбором wykładowców wyłoniły się z czasem pewne kłopoty w związku z ogólną sytuacją w adwokaturze, dlatego też postanowiono zmienić profil szkolenia przez zlecenie niektórym kolegom tematów szkoleniowych z jednoczesnym zobowiązaniem ich do wygłoszenia w poszczególnych ośrodkach.

Jednak i ta forma — jak się okazało — zawiodła, tak że obecnie szkolenie praktycznie ogranicza się jedynie do szkolenia wewnątrzzespołowego, które prowadzone jest najczęściej przy okazji zebrań w zespołach.

Z powyższych względów Rada postanowiła podjąć zdecydowanie akcję zmierzającą do uaktywnienia pracy Komisji d/s szkolenia zawodowego adwokatów, zobowiązując przewodniczącego tej komisji do zorganizowania narad szkoleniowych z udziałem specjalnie w tym celu zaproszonych prelegentów-wykładowców. Ostatnio wicedziekan Blajer wziął udział w centralnym szkoleniu w Grzegorzewicach z zakresu nowych przepisów karnych obowiązujących od 1 lipca 1985 r. oraz przepisów w zakresie ustawodawstwa karnego skarbowego, a później — w czasie narady kierowników zespołów oraz aktywu samorządowego — przekazał uczestnikom narady wszystkie istotne problemy dotyczące nowych uregulowań prawnych w zakresie ustawodawstwa karnego. Tym samym więc rozpoczęto żywszą akcję szkoleniową, która ostatnio, niestety, nieomagała.

Obecnie przygotowano szczegółowy program szkoleniowy, należy więc przypuszczać, że w dalszej kolejności przedmiotem szkolenia będą problemy cywilistyczne, jak również zagadnienia związane z orzecznictwem administracyjnym.

adw. Mieczysław Cincio

PRAWO ZA GRANICĄ

ZBIGNIEW DODA, ANDRZEJ GABERLE, ANDRZEJ ZOLL

KSIĘGA PAMIĄTKOWA KU CZCI PROFESORA HANSA HEINRICHA JESCHECKA *

Z całą pewnością na szczególną uwagę zasługuje ukazanie się dwutomowej księgi pamiątkowej poświęconej prof. H. H. Jescheckowi. Zarówno osobą Jubilata, jak i charakter oraz zawartość poświęconej mu księgi uzasadniają stwierdzenie, że mamy do czynienia ze znaczącym wydarzeniem w naukach penalnych.

Profesor H. H. Jescheck, znakomity i powszechnie uznawany autorytet w nauce

* Festschrift für Hans-Heinrich Jescheck zum 70. Geburtstag, Herausgegeben von Theo Vogler. Duncker und Humblot, Berlin 1985, tom I i II, s. XV+XI+1532.